

Sygn. akt I CSK 604/13

POSTANOWIENIE

Dnia 28 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa T. B. i M. G.
przeciwko Skarbowi Państwa - Ministrowi Skarbu Państwa
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 28 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 4 kwietnia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 4 kwietnia 2013 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powodów od wyroku Sądu pierwszej instancji oddalającego powództwo o zasądzenie od Skarbu Państwa odszkodowania w kwocie 4.612.000 zł za szkodę wynikłą z zaniechania legislacyjnego, uniemożliwiającego powodom dochodzenie rekompensaty za przejętą przez państwo na podstawie przepisów dekretu o reformie rolnej nieruchomości leśną.

Sądy obu instancji uznały, że wskazany przez powodów, jako źródło obowiązku legislacyjnego państwa przepis art. 7 ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju (Dz. U. Nr 97, poz. 1051 ze zm. - dalej „ustawa z dnia 6 lipca 2001 r.”) nie kreuje roszczenia odszkodowawczego dla osób fizycznych w nim wymienionych za przejęte przez państwo lasy, w szczególności także, gdy przejęcie nastąpiło na podstawie dekretu o reformie rolnej czy dekretu o przejęciu niektórych lasów na własność państwa, jak również nie stanowi źródła obowiązku wydania przez państwo odrębnych przepisów, o których mowa w tym artykule. Nie może więc stanowić podstawy dochodzenia roszczeń odszkodowawczych przewidzianych w art. 417 k.c.

W skardze kasacyjnej powodowie, jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania, wskazali przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt. 1 i 2 k.p.c. stwierdzając, że zachodzi potrzeba rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy istotnego zagadnienia prawnego powstałego na tle wykładni art. 7 ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. w zw. z art. 21 ust. 2 w zw. z art. 2, art. 8 ust. 1 i 2 oraz art. 87 ust. 1 Konstytucji: czy przepis art. 7 ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. jest przepisem prawa stanowiącym pełną regulację prawną, czy też w przypadku tego przepisu zachodzi sytuacja tzw. zaniechania względnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, powołane przez skarżących przesłanki przedsądu przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt. 1 i 2 k.p.c. występują wtedy, gdy określony przepis lub zagadnienie prawne budzą poważne

wątpliwości interpretacyjne i kontrowersje prawne lub też wywołują rozbieżności w orzecznictwie, a Sąd Najwyższy nie wypowiedział się dotychczas w tym przedmiocie (porównaj między innymi postanowienia z dnia 10 maja 2001 r. II CZ 35/01 i z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, niepubl.).

W rozpoznawanej sprawie nie występuje tak rozumiane zagadnienie prawne ani potrzeba wykładni przepisów, gdyż art. 7 ustawy z dnia 6 lipca 2001r. był — we wskazanym przez skarżących zakresie — kilkakrotnie przedmiotem wykładni Sądu Najwyższego, która jest bez wątplenia jednolita. We wszystkich bowiem orzeczeniach Sąd Najwyższy stwierdził jednoznacznie, że art. 7 ustawy z dnia 6 lipca 2001 r. nie stanowi źródła prawa podmiotowego dla osób w nim wymienionych ani obowiązku wydania odrębnych przepisów, o których mowa w tym artykule (porównaj między innymi orzeczenia z dnia 29 czerwca 2012 r. I CSK 547/11, z dnia 6 września 2012 r. I CSK 59/12 i z dnia 15 lutego 2013 r. I CSK 345/12, niepubl.). W orzeczeniach tych, a w szczególności w uchwale z dnia 20 grudnia 2012 r. III CZP 94/12 (OSNC 2013/7-8/85) Sąd Najwyższy dokonał szczegółowej wykładni przedmiotowego przepisu oraz wyjaśnił jego charakter prawny także w zakresie wskazanym w zagadnieniu prawnym przedstawionym przez skarżących. Z tych przyczyn nie zachodzi potrzeba dalszych wypowiedzi Sądu Najwyższego w tym przedmiocie.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

Z uwagi na trudną sytuację materialną i życiową powodów, o kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.

[aw]